

[Bækgaard.]

saa lang Tid siden da, og selve Loven af 1933 kan jo ogsaa siges at være en Revision og Sammenlægning af de tre tidligere Love om Sygekasser, Invalidrente og Aldersrente. Angaaende de to sidstnævnte kan man ogsaa med Rette sige, at det er den tredje Revision, der foretages, siden vi i 1921 og 1922 fik disse Love. Sygekasseloven er jo ældre og har derfor ogsaa tidligere været Genstand for Revision.

Hver af de tre nu sammenlagte Love har jo sin egen Fortid, og det er derfor naturligt at omtale dem hver for sig — det skal ikke blive nogen lang Omtale.

De foreslaaede Ændringer til Afsnittet om Sygekasser er ikke særlig omfattende. De tekniske og praktiske Forandringer, der foreslaas, er for største Delen saadanne, at de vil kunne samle Tilslutning. Navnlig Ændringen angaaende Frikørselsret og Maaden, hvorpaa Vederlaget derfor udredes, vil blive hilst med Tilfredshed. Det vil betyde en Udligning af Udgifter, som før tyngede forholdsvist haardere paa nogle Kommuner end paa andre.

De Ændringer, som foreslaas til den Del af Loven, der omfatter Invalide- og Aldersrenten, er af noget større og mere principiel Karakter. Jeg tænker specielt paa Aldersrenteloven. Det er, som sagt, tredje Gang, der foretages betydelige Ændringer i Lovgivningen paa dette Omraade — jeg ser bort fra de mindre, midlertidige Tillæg om Brændselshjælp, som gentoges i nogle Aar, før vi fik Revisionen i 1933. Den første Gennemgang af Loven, i 1927, havde til Formaal dels at sætte Udgifterne i nogen Grad i Forhold til det stærkt virkende Prisfald, som paa den Tid var sat ind, dels at forbedre Vilkaarene for de enligt stillede Aldersrentenydere, saaledes at deres Stilling ikke alene blev forbedret i Forhold til andre, men at ogsaa Rentebeløbet reelt blev forhøjet ikke ubetydeligt; naar vi ser paa Satsene, ser vi da ogsaa, at de enligststillede Sæts overalt blev forhøjet, for visse Aldersklasser endog op til 200 Kr. Den anden gennemgribende Revision fandt Sted i 1933, da Loven om Folkeforsikring blev gennemført og selvsagt indførte adskillige Ændringer baade af teknisk og reel Karakter. Bl. a. gennemførte den, at Invalidrentens Princip i alt væsentligt blev ført à jour med Princippet i Aldersrenteloven, og der indførtes for Invalidrente- saavel som for Aldersrentenydere en stærkere Hensyntagen til Forsørgelsesbyrden. Af nyt maa navnlig nævnes, at Retten til Lovens Titel erhvervedes derved, at Adgang til Invalide-

og Aldersrente normalt kun kunde opnaas gennem Sygekassemedlemsskab. Tidligere var disse Ting uden Forbindelse med hinanden, de blev nu sat i Forbindelse med hinanden. For Aldersrentens Vedkommende var noget af det mest fremtrædende, at der skabtes Mulighed for at drage en større Kreds af Medborgere ind under Retten til Aldersrente derved, at Fradragsreglerne for selverhvervet Indtægt og mulig Formue lempedes, eller med andre Ord, den Indtægts- og Formuegrænse, som afskar Retten til Aldersrente, forhøjedes. Paa dette Omraade gennemførtes en lignende Begrænsning, som vi kendte efter Loven af 1922. Der blev tillige indført, ligesom det var Tilfældet i 1922-Loven, omend i mindre Grad, nogen Konjunkturregulering af Beløbenes Størrelse. Der kunde nævnes adskillige Ændringer, men jeg skal afholde mig fra yderligere Omtale af disse.

Hvad dette Afsnit i det foreliggende Forslag angaar, indeholder det foruden Ændringer af teknisk Natur en Del Smaaforbedringer for de paagældende Rentenydere, Forbedringer, som vi fra vor Side godt kunde yde vor Tilslutning. Det gælder saaledes de i § 13 og i § 15, 1ste Stykke, indeholdte Fordele. Den første er, at det Tillæg, som Invaliderne kan faa ved stærk Invaliditet, bevares, naar de gaar ind under Aldersrenteloven, og den anden er en lille Forøgelse af de frie Beløb, som de bevilgende Myndigheder har at byde dem, der trænger haardest dertil.

Det største og egentlig det eneste Principspørgsmaal i det foreliggende Forslag ligger i Forslagets § 1, den korte Paragraf, som ændrer Grænsen for Retten til Aldersrente fra 65 til 60 Aar. Den økonomiske Rækkevidde af denne Ændring lader sig vanskeligt beregne, men vil sikkert blive stor. Den vil drage mange nye Medborgere ind under Loven og altsaa forøge Antallet betydeligt. Men selv om dette alene kunde vække Betæneligheder, er der andre uoverskuelige Virkninger, som sikkert vil blive Følgen, og som for mig og mit Parti vejer mest og gør, at vi ikke kan medvirke til Forslagets Gennemførelse. Jeg har set, at det er motiveret med — det blev ogsaa nu af den højtærede Socialminister motiveret med —, at Erhvervsforholdene har foranlediget en Nedsættelse af Alderen; det skulde da være en Slags Kriseforanstaltning, der baade direkte formindskede de arbejdsløses Antal og bragte en økonomisk Lettelse for Arbejdsløshedsforsikringen og det offentlige Støtte af denne. Jeg tror, det er meget forkert at anlægge et saadant